

No te preocupes querida

Títol original: *Don't Worry, Darling* **Direcció:** Olivia Wilde **Guió:** Katie Silberman, Carey Van Dyke, Shane Van Dyke **País:** EUA **Durada:** 122 min **Any:** 2022 **Gènere:** Thriller
Interpretació: Florence Pugh, Harry Styles, Olivia Wilde, Gemma Chan, Chris Pine, KiKi Layne, Nick Kroll, Douglas Smith, Kate Berlant... **Música:** John Powell **Fotografia:** Matthew Libatique **Distribuïdora:** Warner Bros **Estrena a Espanya:** 23/09/2022
Pendent de qualificació
Doblada en espanyol

SINOPSI

Centrat a la dècada de 1950, *No te preocupes querida* narra la història d'una parella aparentment feliç (interpretada per l'actriu Florence Pugh i el cantant Harry Styles). Viuen en una plàcida comunitat nord-americana, on ell treballa per a una gran corporació, mentre ella és una abnegada mestressa de casa. A poc a poc, la preocupació d'ella comença a fer-se palesa quan comença a descobrir detalls sobre el Projecte Victòria, el treball que està desenvolupant el seu marit. Mentre la resta de dones dels empleats es dediquen a ser discretes i submises, ella comença a fer-se preguntes i a comprendre horroritzada que la seva felicitat i la seva vida tranquil·la estan més en perill que mai. (Warner Bros)

CRÍTICA

Olivia Wilde destapa el malson de l'heteropatriarcat

Florence Pugh i Harry Styles protagonitzen 'No te preocupes querida', una faula macabra sobre les pulsions conservadores que tenallen l'Amèrica actual. El film es presenta a la Secció Oficial Fora de Competició de la Mostra de Venècia.

L'Alice i el Jack, el matrimoni protagonista de *No te preocupes querida* d'Olivia Wilde, habiten un d'aquells barris residencials idíl·lics que el cinema i la televisió nord-americana han convertit en l'escenari privilegiat del somni americà. La parella és britànica, però el paradís "suburbial" dels Estats Units de la dècada de 1950 sembla venir-los com anell al dit. La seva vida transcorre entre un festí d'hedonisme i pau... fins que el paradís comença a revelar signes estranys. Com passava amb l'orella que descobria al seu pati el protagonista de *Terciopelo azul* de David Lynch, l'Alice (Florence Pugh) comença a trobar elements anòmals en el pulcre llenç de la seva perfecta existència: una dona que fa topless en una festa privada, una resposta massa hostil per part d'un amic, el senyal d'alienació que es percep a la cara beneïta d'una companya... Indicis que aquest món edènic, on impera l'ordre i on no arriben les notícies del món, podria estar ocultant alguna cosa sinistra. Aquesta felicitat de sabor dolç i colors pastel podria ser una il·lusió, una farsa?

La premissa del nou film de Wilde enterra les seves arrels en una llarga genealogia d'al·legories amb què el cinema de Hollywood ha qüestionat els fonaments de l'imaginari ianquí. Primer van ser les pel·lícules de terror dels anys 50 que evocaven la por a la catàstrofe nuclear. Després, als anys 70, cineastes com Alan J. Pakula o Francis Ford Coppola van utilitzar les coordenades del thriller per retratar la paranoia que consumia un país angoixat pel Cas Watergate. Després, als 90, l'adveniment dels simulacres digitals a l'era de la postmodernitat va generar una onada de faules sobre les fal·làcies de la societat de consum, d'*El show de Truman* a *Matrix*, i arribant fins a *El bosque* de M. Night Shyamalan. I ara, a què responen les al·legories antisistema de l'audiovisual nord-americà? La resposta cal buscar-la, segurament, en el despertar generat, en la consciència social, per moviments com el #MeToo o el #BlackLivesMatter. Així, a l'estela d'una sèrie com *Bruja Escarlata y Visión*, un thriller com *Última noche en el Soho* d'Edgar Wright o una ficció històrica com *El último duelo* de Ridley Scott, **No te preocupes querida** posa el focus en el desconcert generat en el patriarcat per una societat que reclama igualtat.

Investint amb fúria contra el *Make America Great Again* de Donald Trump, Wilde posa en escena un il·lustrós conte de terror en què el mal s'amaga darrere la màscara de l'optimisme i el glamur. Una operació d'agitació pop en què l'actriu directora recorre al talent interpretatiu de la sempre afinada Florence Pugh, que destil·la elegància en la pell d'una "dona desesperada" per després destapar la seva cara més angoixada –aquesta meravellosa expressió d'emoticona trista–. Per la seva banda, l'ex One Direction Harry Styles compleix la seva comesa com un home entregat, a parts iguals, a l'amor matrimonial i a l'èxit personal. Unes bones actuacions que es converteixen en la virtut més gran d'una pel·lícula que, en el seu tram central, està a punt de veure's absorbida per la seva pròpia premissa: la creació d'un univers artificial i insuls. És possible qüestionar el sentit del ritme cinematogràfic del qual fa gala Wilde (menys inspirada que a *Súper empollonas*), i l'imaginari melós-lúgubre del film pot ser que estigui una mica suat, però **resulta impossible qüestionar la manera oportuna en què No te preocupes querida dialoga amb una realitat en què les ànsies de progrés social topen amb el conservadorisme més recalcitrant.**

Manu Yáñez – fotogramas.es